

LEBRIS

We know
books

MARIUS
TUCĂ
UN TREN
NUMIT DORINȚĂ

poem

EDITURA
ART

LBRIIS

We know
books

UN TREN NUMIT DORINȚĂ

Suntem pe același peron
Al dragostei noastre eterne
În fața tuturor liniilor lumii
Pe care au trecut trenurile pierdute
Îți simt tâmpla cum bate sacadat
Ca un tren de noapte nesfârșită

La încheietura mâinii mele fierbinți
Și degetele îți țin tâmpla
Temperatura ei seamănă
Cu temperatura lumii
Lumina se răsfrânge pe acari
Și se împrăștie pe șinele calde
E vară, e toamnă, ce anotimp e?
Văd fluturi ieșind din fumul

Locomotivelor cu aburi și lumină
Buzele tale se frâng în lumina unui felinar
Simt gustul tău alene și-n zadar
Ce-ncet se mișcă luna în ochii tăi
O sorb din cești, din iriși, din constelații
Când, dintr-odată, ca într-o poveste
Lemnul băncii noastre înflorește
Și mugurii ne cuprind în miez de noapte

Se sparg și-i simțim în gură
Au gust de porumb de lapte, de amfetamină
Șuierul alb ne-ndeamnă la desfrâu
Dar eu nu știu nici să te sărut pe gură
Lumina pulpei tale se zbate-n gura lunii
O mușc până la sânge, până la os
Și simt între dinți gustul ei de humă
Trec trenuri printre eu și tu, prinos

LIBRIS

We know
books

Linia dintâi și cea din urmă
Vagoane ca din filme ni se arată
E Orient Express-ul în miez de noapte
Se aude țâșnitoarea artezienei din fața gării
Domni și doamne colorați frumos și diafan
Beau șampanie și aruncă paharele pe geam
Te iubesc ciob cu ciob până la jar
Jarul cărbunilor locomotivelor rătăcite

Se risipește în liniștea roților de tren adormite
Pe șinele depourilor unde ne-am întâlnit
Tineri, frumoși, fără greutate,
Cu batiste în buzunare
Subțiri, translucizi, pierduți prin felinare
Surde, aproape oarbe, atât de deșarte
Te văd pe un vagon albastru infinit
În fața vieții, a primului sărut

LBRIS

We know
books

Și buzele tale sunt de aburi, de pământ
Îți cântă greierii în sân, în șoapte
Iar eu te trag în piept cu totul
Cu fumul alb, cenușiu, de locomotivă
Umbrele noastre se iau în brațe pe cer
Șinele ocolesc pământul rotund în derivă
N-avem timp, avem temperatură
Îți simt sângele cum se pierde-n triaj